

En les demés escrivanies donaren també per finides les hores de despatx, i escrivans i tota la gent de cúria abandonaren aquell pis amb recament, i igual que el reste de la vila, damnant-se per no haver pogut posar en clar els movils i detalls d'aquell crim, que ningú comprenia ni s'explicava. Baixant l'escala, fora de la presència del jutge, desfogaren sa llengua murmuradora empresonada al jutjat per les conveniències socials. L'empacament amb què per a encubrir aquestes feia un poc se comportaven, els més d'ells devien haver-lo deixat al pis. N'hi havia per a ruboritzar-se sentint els pirops i els desitjos bruts, que no podien confondre, manifestats amb llenguatge descarnat i amb l'enduriment propi dels foguejats en els enredos de Tribunals. Algún que altre se'n dava pena; però sa única protesta era un mig somriure vergonyant. Clar que qui pagava la festa era la Teresina. D'aquella brega suquejant la passió bestial, en surtia de tant en quant la mateixa exclamació: — ¡I és guapa, molt guapa! (Seguirà.)

A LA NENA

BEATRIU MARGARIT

(A. C. S.)

*Xamosa nineta
que'n el mon creixies
com bella poncella
que esclatarà'n fló.*

*Creu que m'encisaves
plena d'hermosó.
Deu te prenguí un dô
i't dongué mil gracies.*

*I'm plavia a fè
el dir-te cosetes
per sentir l'esclat
de tes rialletes.*

*Ja no't puc sentir...
Malhaja la vida!...
A punt de florir
la flor ha marcida.*

*Mes ai! Quan tantost
dolçament moria,
vaig veure que al cel
un nou llum neixia.*

*No la ploreu pares
la mort de la filla.
No ploreu germanes
la mort de la nina.*

*Ditxoseta d'ella
que's troba en la gloria
jugant amb els àngels
entorn de Maria.*

*No la ploreu pas!
que, radiant de ditxa,
de nits en el cel
el seu astre brilla.*

MANUEL BASSA I ARMENGOL